

Ne Ablası Ayol Mizahi Öykü

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 13 Şubat 2026

Zor olmasa gerek aslında kolay addedilen bir düş kaldı mı da hala peşindeyim deli fışek tedirginliğime de mal ettiğim...

Etme bulma dünyası ne de olsa ya da elinde ne varsa şükretmeli babında bir tekerleme peyda olmuşken mazluma.

Sorgu sual hak getire tıpkı örtülü ödenek misalim hele ki yorgun cepheli rahlemde kıt kanaat mutluluğa talip olduğum ama her daim ötelendiğim sonra da yumuşak bir kalp peşinde o koşuşturmalarım...

"Selam!"

Az sonra hatırını soracağım lakin dayak yeme ihtimalini de göz önünde tutmalıyım. Sonrası Allah kerim, demek nasıl ki münasip bir kabulleniş...

"Tanışıyor muyuz?"

Ne gerek vardı ki şimdi bu cevabı olmayan soruya hem demezler mi... dünya ahret bacımsın...

Zamansız öten horoz olma kaygımı da söndürdük mü...

"Pardon, benzettim ablam."

"Küçül de cebime gir. Ne ablası ayol; dur bakayım daha ne gördüm de ablalık makamına yerleştirildim?"

Metafor kıvamında her yeni gün ve her yeni insan. Ya, ben kimim?

Defolu kimliğim çıkmışken ayyuka.

Sahi, kendime uygun bir ağabey mi arasam? Ya, o da derse aynı şeyi?

Yok, yok, demez...

Hem sen, hiç amcana teyze; bacına yiğidim diyebilir misin?

Saat misalim bu gün ya da bozuk saat desem daha makul hoş; bu güne neyi doğru yaptım ki?

"Kardeş, taze mi simidin?"

"Bizde bayat olmaz. Vatandaşa da yanlış yapılmaz hem. Dur, elleme. Aman ha, hijyen takıntım var daha doğrusu zabıtabadan zılgıt yemekten bıktım."

"Burnunuz mu akıyor?"

"Oğlum, ne diyorsun? Takıntı diyorum takıntı hem cezası da var/mış. Sonra alıyorlar tezgâhı işin yoksa düş peşine artık hangi lenduha ise tezgâhımı yükledikleri. Kaç simit vereyim?"

"Verip veriştirdin be emmi. Hadi, bana müsaade."

"Canın isterse. Bir kez daha gel istersen milyon ver asla satmam senin gibi züğürede."

"Ağzını topla. Ne o, öyle? Hem benim kimlerin kimlerin..."

"Tövbe, tövbe."

Çattık belaya yine. Aslında aç da değilim ama yoksa bir yerde oturup demli bir çayın başına mı kurulsam?

Offf. Ayarım kaydı yine: Hala kurulmaktan bahsediyorum. Kurum kurum kurulan kadınlara mı özendim ne? Yok, be, ne dedim ki? Ne kadını?

Aklım gitti yine. Ama suç, hep o doktorun daha doğrusu annemin gazına geldim de gittim. Bu telefonun şarjı bitmemiş miydi? Şimdi sırası mıydı?

"Efendim, anne?"

"Oğlum, gözüm yollarda kaldı. Bak senin yüzünden, babanla o davete gitmekten de vazgeçtik. Nasıl geçti doktorla görüşmen?"

"Bir dahaki sefere, annenleri de al gel dedi."

"A, ne münasebet? Ne işimiz olur o deli doktoruyla... Pardon, ağzımdan kaçtı. Neyse canım, gerekirse biz de eşlik ederiz. Ama önce şu tatile gidip gelelim de. E, ne diyor senin akıl/beden karışıklığına hem az buz para da vermedik hani ne de olsa sosyete doktoru. Mücella Teyzen çok memnun kalmış hem. Daha bu gün bir yarın..."

"Kapatıyorum, az işim var anne."

"Ne işin olacak ki bu saatte. Anlatsana hem, ne zamana denk düşecekmiş izdivacın? Hem, demezler mi, Haluk Beyin kızı... Pardon oğlu evde kaldı diye? Artık kararını ver de yap başvurunun. Alo, alo, kime diyorum? Oğlum, cevap versene ayol. Aloooo."

"Hey, biri yardım etsin, oğlan denize düştü."

"Yok, yok, ayol alenen atladi hem oğlan değil kadını atlayan."

"Benden iyi mi bileceksin? Yeminle erkekti."

"Ne erkeği ayol, meydanda işte, belli ki bir yerlerden dönmüş. Ne diyorlardı sahi o dönene?"

"Biri polisi arasın. Ölüp gidecek adam."

"Polisi değil ambulansı arayın. Bir yerden gözüm ısıyor ama şey..."

"Evet, ben de tanıdım. Şu Seda'nın programına çıkan adama ne kadar benziyor."

"Yok, yok, o dediğin, Esra'daki adam. Bu tam Zuhul'in konuk aldığı o zengin kıza benziyor tıpa tıp."

"Zabıta geliyor. Memur Bey, az evvel, denize biri düştü."

"Hanım, biz simitçinin peşindeyiz. Adama bak ya, nasıl tabanları yağlamış kaçıyor."

"Bir el atsanız şu atlayan garibe."

"Hele bir yakalayalım simitçiyi bakarız bir hal çaresine."

“Boğuldu vallahi boğuldu. Ay, nasıl merak ediyordum kim kiminle evlenecek.”

“Ooo, daha çok var onlardan. Biri gider biri gelir ne var ki bunda? Hem gözüm de hiç tutmaz bu tür programları.”

“İyi ki hatırlattın kardeş. Ben bir koşu eve gideyim de açayım televizyonu. Adam da artık ekmeğın arasını bir şeyler hazırlar kendine. A, telefon çalıyor. Kimin telefonu ki bu? A, demin denize atlayan çocuğun telefonu değil mi? Ay, nasıl açılıyor ki? Hah, buldum.”

“Alo, buyurun efendim.”

“Biz evlendirme programından arıyoruz efendim. Sizin başvurunuz onay almadı. Sizi diğer programa ve programcısına aktarıyorum. Hatta mısınız?”

“Evet, hattayım efendim. Hangi programdan bahsediyorsunuz?”

“Evrım geçirenlerin programını. Cinsiyet ayırımı yapmadığımız ve herkese açık ve canlı yayın üstelik.”

“Ne diyorsunuz siz? Tabii ki de katılıyorum. Yalnız otuz kırk kilo fazlam var. Bir sorun teşkil eder mi beyefendi?”

“O zaman sizi, sağlık programını; doktorun mutfağına aktarıyorum efendim. Başka sorunuz?”

“Buraya bir ambulans gönderin lütfen hem de acilen.”

“Derhal, efendim. Ne renk olsun?”